

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/31/2015
Identifikačné číslo spisu:	1712222121
Dátum vydania rozhodnutia:	26.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hullová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1712222121.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa C.I.B.C. (CORPORATE INTERNATIONAL BUREAU OF COMMERCE) INVESTMENT Ltd., so sídlom Michalakopoulou Street 25, 3 rd floor 303, Nicosia 1075, Cyprus, registrovaný na Cypre pod č. reg. HE 278121, zastúpeného AK Herceg s.r.o., so sídlom Košická 56, 821 08 Bratislava, IČO: 35 890 240, proti odporcovi PV-GE Slovakia, s. r. o., so sídlom Sabinovská 8, 821 02 Bratislava, IČO: 44 843 470, o nariadenie predbežného opatrenia, o dovolaní odporcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/89/2013-82 z 15. apríla 2013, takto

rozhodol:

Dovolanie odporcu o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Pezinok (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) uznesením č. k. 36Cb/227/2012-36 z 25. januára 2013 zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby súd uložil odporcovi povinnosť nenakladať s nehnuteľnosťami nachádzajúcimi sa v katastrálnom území L. O., obec L. O., okres K., a to pozemky registra „C“, parc. č. XXXX/XX, orná pôda o výmere 659 m², parc. č. XXXX/XXX, orná pôda o výmere 314 m², parc. č. XXXX/XXX, orná pôda o výmere 367 m², parc. č. XXXX/XXX, orná pôda o výmere 353 m², parc. č. XXXX/XXX, orná pôda o výmere 387 m², parc. č. XXXX/XXX, orná pôda o výmere 389 m², parc. č. XXXX/XXX, ostatné plochy o výmere 283 m², parc. č. XXXX/XXX, ostatné plochy o výmere 72 m², parc. č. XXXX/XXX, ostatné plochy o výmere 72 m², XXXX/XXX, ostatné plochy o výmere 72 m², parc. č. XXXX/XXX, ostatné plochy o výmere 72 m², parc. č. XXXX/XXX, ostatné plochy o výmere 72 m² a parc. č. XXXX/XXX, ostatné plochy o výmere 72 m² (ďalej len „dotknuté nehnuteľnosti“ alebo „sporný majetok“) a zdržať sa prevodu vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam, zriadenia záložného práva k nim a ich zaťaženia inými právami tretích osôb.

Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že návrhom na začatie konania sa navrhovateľ domáha, aby súd voči nemu určil neúčinnosť kúpnej zmluvy uzavretej medzi odporcom ako kupujúcim a dlžníkom navrhovateľa (obchodnou spoločnosťou NECHASIM, s. r. o., so sídlom Bottova 7, Bratislava, IČO: 35 950 587) ako predávajúcim, predmetom ktorej boli dotknuté nehnuteľnosti, pričom prevod vlastníckeho

práva k dotknutým nehnuteľnostiam nastal v prospech spoločnosti, ktorej jediným spoločníkom a konateľom je Z.. P. K., ktorý bol určitý čas prepojený so samotným dlžníkom spoločnosti.

Spolu s návrhom vo veci samej navrhovateľ podal aj návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorý odôvodnil tým, že ak odporca počas konania vo veci samej prevedie vlastnícke právo k dotknutým nehnuteľnostiam na tretiu osobu, táto osoba sa stane ich vlastníkom a navrhovateľ ako oprávnený tak stratí možnosť domáhať sa uspokojenia svojho nároku predajom dotknutých nehnuteľností pri výkone exekúcie. Potrebu dočasnej úpravy pomerov účastníkov navrhovateľ považoval za osvedčenú už existenciou samotného sporu o určenie neúčinnosti právneho úkonu. Poukázal tiež na to, že bez nariadenia predbežného opatrenia by mu mohla vzniknúť závažná a nereparovateľná ujma.

Po oboznámení sa s návrhom na nariadenie predbežného opatrenia a k nemu pripojených listinných dôkazov okresný súd dospel k záveru, že navrhovateľ žiadnym spôsobom neosvedčil prevod nehnuteľností z dlžníka na odporcu za takých podmienok, že by bol navrhovateľ ukrátený pri uspokojovaní svojej pohľadávky voči dlžníkovi, teda neosvedčil podmienky dôvodnosti nároku podľa ust. § 75 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“). Rovnako navrhovateľ neosvedčil ani ohrozenie jeho nároku na výkon rozhodnutia podľa požadovaného rozsudku, keďže nepredložil žiadne listiny svedčiace o úkonoch odporcu smerujúcich k prevodu sporného majetku. Samotné tvrdenie, že existuje možnosť prevodu dotknutých nehnuteľností, podľa názoru okresného súdu, neosvedčuje bezprostredne hroziacu ujmu. Navrhovateľ tak neosvedčil nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy (ust. § 75 ods. 2 O. s. p.). O náhrade trov predbežného opatrenia okresný súd nerozhodoval s poukazom na to, že o nich rozhodne v rámci rozhodnutia vo veci samej (ust. § 145 O. s. p.).

Na odvolanie navrhovateľa rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením č. k. 2Cob/89/2013-82 z 15. apríla 2013, ktorým zmenil napadnuté uznesenie okresného súdu tak, že odporcovi uložil povinnosť nenakladať s dotknutými nehnuteľnosťami a zdržať sa prevodu vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam, zriadenia záložného práva k nim a ich zaťaženia inými právami tretích osôb.

V odôvodnení uznesenia odvolací súd uviedol, že prihliadol na všetky skutočnosti vyplývajúce z konania, a to najmä na predmet konania vo veci samej, výšku pohľadávky navrhovateľa, možnosť jej návratnosti, ako aj na skutočnosť, že v prípade, ak by odporcovi v priebehu konania vo veci samej nebolo obmedzené disponovanie s nehnuteľnosťami tvoriacimi predmet kúpnej zmluvy, mohlo by dôjsť k zhoršeniu postavenia navrhovateľa pri uspokojovaní jeho pohľadávky. Hrozbu ďalšieho nakladania so sporným majetkom v neprospech navrhovateľa preto považoval za reálnu. Konštatoval tiež, že nariadením predbežného opatrenia nedôjde k neprimeranému zásahu do vlastníckeho práva odporcu k dotknutým nehnuteľnostiam, ktoré odporca bude môcť aj naďalej užívať, keďže jeho vlastnícke právo bude len obmedzené.

Odvolací súd poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) sp. zn. 1Cdo/26/97, podľa ktorého kto od dlžníka nadobudne vlastníctvo k veci, nestráca ho ani v prípade, ak veriteľ právnomu úkonu dlžníka úspešne odporoval. V prípade, ak nadobúdateľ vec pôvodne patriacu dlžníkovi predal tretej osobe, nie je dobre možné požadovať uspokojenie pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku a veriteľ má voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech, len právo na náhradu. Veriteľ sa v takomto prípade v ďalšom konaní voči ďalšiemu nadobúdateľovi nemôže úspešne domáhať ani určenia neplatnosti kúpnej zmluvy.

Na základe vyššie uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade sú splnené podmienky pre nariadenie predbežného opatrenia, preto napadnuté uznesenie okresného súdu podľa ust. § 220 O. s. p. zmenil tak, že návrhu na nariadenie predbežného opatrenia vyhovel. O trovách konania o nariadení predbežného opatrenia (vrátane trov odvolacieho konania) nerozhodoval, nakoľko o nich rozhodne okresný súd v rámci rozhodovania o náhrade trov konania vo veci samej.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal odporca (ďalej aj „dovolateľ“) dňa 28.05.2013 dovolanie, v ktorom navrhol napadnúť uznesenie odvolacieho súdu zmeniť a návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietnuť a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania.

Dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodzoval z ust. § 237 písm. f/ O. s. p. (v znení platnom a účinnom do 31.12.2014) pre porušenie ustanovení Občianskeho súdneho poriadku upravujúcich konanie o nariadenie predbežného opatrenia. Za postup súdu, ktorým mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, odporca považuje postup odvolacieho súdu pri rozhodovaní o odvolaní navrhovateľa, na základe ktorého odvolací súd v rozpore s ust. § 74 ods. 1 O. s. p. uznesením nariadil predbežné opatrenie.

Dovolateľ poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 5MCdo 5/2011. Podľa jeho názoru odvolací súd pri rozhodovaní nemal nárok navrhovateľa osvedčený, pretože

i) na základe predložených písomných podaní navrhovateľ nepreukázal a ani neosvedčil úmysel dlžníka-spoločnosti NECHASIM, s.r.o. ukrátiť navrhovateľa ako veriteľa. Osvedčenie skutočností ohľadom úmyslu dlžníka nie je uvedené ani v odôvodnení uznesenia, pre vadu ktorú je uznesenie nepreskúmateľné, v dôsledku čoho je odporcovi odňaté právo na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Uznesenie tak nie je spôsobilé dať odpoveď na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s rozhodnutím súdu o nariadení predbežného opatrenia. V konaní o nariadenie predbežného opatrenia navrhovateľ tiež neuviedol, že jeho pohľadávka je zabezpečená záložnými právami na hnutelný a nehnuteľný majetok dlžníka navrhovateľa, resp. jeho spoločníkov a uvedenú skutočnosť nezohľadnilo ani uznesenie odvolacieho súdu.

ii) navrhovateľ nepreukázal a ani neosvedčil vedomosť odporcu o úmysle dlžníka ukrátiť navrhovateľa ako veriteľa podľa ust. § 42 ods. 2 Občianskeho zákonníka, hoci dôkazné bremeno zaťažuje navrhovateľa.

Vzhľadom na procesné pochybenia odvolacieho súdu v konaní o nariadenie predbežného opatrenia nebola daná potreba jeho nariadenia v zmysle ust. § 74 ods. 1 O. s. p. a postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, keďže odvolací súd postupoval v rozpore so zákonom a ustálenou judikatúrou. Odvolací súd svoje uznesenie ani náležite neodôvodnil a odporca sa voči nemu nemohol brániť riadnym opravným prostriedkom, keďže vedomosť o jeho nariadení nadobudol až jeho doručením.

Navrhovateľ sa k dovolaniu odporcu písomne nevyjadril.

Uznesením č. k. 36Cb/227/2012-144 z 9.októbra 2013 v spojení s opravným uznesením č. k. 36Cb/227/2012-148 z 12.februára 2014 Okresný súd Pezinok pripustil, aby z konania vystúpil pôvodný navrhovateľ Sberbank Slovensko, a. s., so sídlom Výsoká 9, Bratislava, IČO: 17 321 123 a na jeho miesto vstúpila do konania spoločnosť C.I.B.C. (CORPORATE INTERNATIONAL BUREAU OF COMMERCE) INVESTMENT Ltd., so sídlom Michalakopoulou Street 25, 3-rd floor 303, Nicosia 1075, Cyprus, registrovaná na Cypre pod č. reg. HE 278121. Citované uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 12.marca 2014.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ust. § 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p), ktorý preukázal, že osoba za neho konajúca v dovolacom konaní má právnické vzdelanie (ust. § 241 ods. 1 O.s.p), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu súdu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (ust. § 236 ods. 1 O. s. p.).

Podľa ustanovenia § 239 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti uzneseniu, je prípustné:

-proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 písm. a/ OSP),
-proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ OSP) na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ OSP),
-proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie uznesenia súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia alebo potvrdenie uznesenia o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. a/ až c / OSP).

Podľa ustanovenia § 239 ods. 3 O. s. p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, súdnych poplatkoch, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákomom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Dovolanie odporcu smeruje proti právoplatnému zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu- Krajského súdu v Bratislave, ktorým bolo nariadené predbežné opatrenie.

Keďže v preskúmvanej veci je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktoré vykazuje znaky jedného z tých uznesení, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O. s. p. (uznesenie o predbežnom opatrení), je nepochybné, že prípustnosť dovolania odporcu z ustanovenia § 239 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na obsah dovolania, ako aj na zákonnú povinnosť (ust. § 242 ods. 1 O. s. p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa ust. § 239 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou vadou vymenovanou v ust. § 237 písm. a/ až g/ O. s. p.

Podľa ustanovenia § 237 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo súd bol nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 237 O. s. p. nie je predmet konania významný, ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto zákonom ustanovení a preto ním možno napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak podľa ust. § 239 ods. 3 O. s. p. dovolanie vylúčené. Prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 237 O. s. p. pritom nie je založená už tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou vadou uvedenou v tomto ustanovení, ale nastáva až vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vadou uvedenou v citovanom zákonom ustanovení skutočne aj trpí.

Dovolateľ v dovolaní nenamietal procesné vady v zmysle ust. § 237 písm. a/ až písm. e/ a písm. g/ O. s. p. a vady tejto povahy v dovolacom konaní nezistil ani dovolací súd. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľ v dovolaní tvrdil, že postupom odvolacieho súdu, ktorý spočíval v nariadení predbežného opatrenia, mu v konaní bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p. Svoje tvrdenie odôvodnil tým, že odvolací súd nariadil predbežné opatrenie i) bez toho, aby navrhovateľ

osvedčil alebo preukázal úmysel dlžníka ukrátiť navrhovateľa ako veriteľa a ii) bez toho, aby navrhovateľ osvedčil alebo preukázal skutočnosť o vedomosti odporcu o úmysle dlžníka ukrátiť navrhovateľa a iii) uznesenie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené a tým nepreskúmateľné a odporcovi v konaní o nariadenie predbežného opatrenia nebolo umožnené brániť sa riadnym opravným prostriedkom.

Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky, pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p. sa rozumie taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi znemožnila realizácia tých jeho procesných práv, ktoré sú mu Občianskym súdnym poriadkom priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska ust. § 237 písm. f/ O. s. p. významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Teda ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom výslovne do súvislosti s faktickou činnosťou súdu.

Podľa názoru dovolacieho súdu, v posudzovanej veci rozhodnutie odvolacieho súdu o predbežnom opatrení obsahuje dostatočné odôvodnenie, pretože dalo odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom konania, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo odvolací súd napadnuté uznesenie okresného súdu zmenil tak, že v zmysle ust. § 102 ods. 1 O. s. p. vyhovel návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Odvolací súd sa zaoberal tvrdeniami navrhovateľa v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia a dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise v takom rozsahu, ako to bolo postačujúce pre jeho rozhodnutie o navrhovanom predbežnom opatrení, nakoľko v štádiu rozhodovania o predbežnom opatrení sa dokazovanie nevykonáva (na rozdiel od konania vo veci samej). Odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu ako celok tak spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. v spojení s ust. § 167 ods. 2 O. s. p. Zároveň dovolací súd uvádza, že ani prípadné nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu a tým jeho prípadná nepreskúmateľnosť nezakladá vadu konania podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p. (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom), ale iba tzv. inú vadu konania podľa ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. (tzv. iná vada konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), ktorá však sama o sebe prípustnosť dovolania nezakladá, keďže nie je procesnou vadou so znakmi uvedenými v ust. § 237 O. s. p., teda ani vadou spočívajúcou v odňatí možnosti konať pred súdom podľa ust. § 237 písm. písm. f/ O. s. p. Uvedený záver je obsiahnutý aj v rozhodnutí NS SR sp. zn. 2Cdo/5/1997 z 28. augusta 1997, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 111/1998 („konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci /§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p./ aj vtedy, ak odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodnil, takže jeho rozsudok zostal nepreskúmateľný“). Z citovaného judikátu vychádza aj ustálená rozhodovacia prax NS SR, ktorá nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu považuje za vadu konania, ktorá môže zakladať dôvodnosť dovolania, avšak nie jeho prípustnosť podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p. Uvedený právny názor k výkladu ust. § 237 písm. f/ O. s. p. považuje aj Ústavný súd SR z ústavného hľadiska za akceptovateľný a neporušujúci základné práva účastníka konania (sťažovateľa), čo vyjadril aj vo svojom rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 481/2011 z 10. novembra 2011.

Dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že konanie o nariadenie predbežného opatrenia je (v porovnaní s konaním vo veci samej) konaním skrátením a špecifickým. Prejavuje sa to v tom, že súd o ňom rozhodne bezodkladne v podstate na základe návrhu navrhovateľa a skutočností v ňom uvedených a dôkazov k nemu pripojených, spravidla bez vyjadrenia ostatných účastníkov konania, ich výsluchu a pojednávania, ako aj bez vykonávania dokazovania. Predpokladom nariadenia predbežného opatrenia súdom je, že navrhovateľ osvedčí skutočnosti relevantné pre nariadenie predbežného opatrenia, ktoré musí mať vzťah k nároku vo veci samej a zároveň preukáže splnenie zákonných predpokladov pre nariadenie predbežného opatrenia podľa ust. § 74 ods. 1 a nasl. O. s. p. (pred začatím konania) alebo ust. § 102 ods. 1 O. s. p. (po začatí konania), a to najmä akútnu a nevyhnutnú potrebu dočasne upraviť pomery účastníkov vo vzťahu k nebezpečenstvu bezprostredne hroziacej ujmy navrhovateľa, čomu musí korešpondovať petit navrhovateľom požadovaného predbežného opatrenia. Uvedenému zrýchlennému a

špecifickému postupu súdu v štádiu konania o nariadenie predbežného opatrenia potom zodpovedá aj rozhodnutie súdu o tomto návrhu a lehota, v ktorej má o ňom rozhodnúť. Keďže Občiansky súdny poriadok neobsahuje komplexnú úpravu konania o nariadení predbežného opatrenia a postupu súdu v ňom, na toto konanie sa primerane použijú ustanovenia tretej časti tohto procesného predpisu. Pre uznesenie o predbežnom opatrení, ako forme rozhodnutia o tomto právnom inštitúte, potom len primerane platí ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p.

Podľa ust. § 75 ods. 8 O. s. p. o nariadení predbežného opatrenia rozhodne súd aj bez vyjadrenia ostatných účastníkov. Návrh na nariadenie predbežného opatrenia doručí súd ostatným účastníkom až spolu s uznesením, ktorým bolo predbežné opatrenie nariadené. Ak bol návrh na nariadenie predbežného opatrenia odmietnutý alebo zamietnutý, nedoručuje súd ostatným účastníkom uznesenie o jeho odmietnutí alebo zamietnutí, ani prípadné odvolanie navrhovateľa; uznesenie odvolacieho súdu im doručí, len ak ním bolo nariadené predbežné opatrenie.

Vyššie uvedená právna úprava vytvára priestor na to, aby sa odporca o nariadenom predbežnom opatrení dozvedel až v okamihu, keď je voči nemu účinné. Preto sa mu nedoručuje ani návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ani odvolanie smerujúce voči zamietajúcemu uzneseniu a ani samotné uznesenie. Záujem na rýchlej a účinnej dočasnej ochrane práv navrhovateľa má prednosť pred právom odporcu vyjadriť sa k navrhovaným skutočnostiam. Uznesenie odvolacieho súdu sa doručí odporcovi iba vtedy, ak ním bolo nariadené predbežné opatrenie.

V posudzovanom prípade súdy postupovali v intenciách vyššie citovaného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. Okresný súd Pezinok uznesením z 25. januára 2013 zamietol návrh navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia, preto ho podľa dikcie zákona nedoručoval odporcovi a nedoručoval mu potom ani podané odvolanie navrhovateľa, nakoľko mu tento postup vyplýval zo zákona. Uznesenie odvolacieho súdu o nariadení predbežného opatrenia, ktoré odporca napadol dovolaním, mu správne doručené bolo. Proti právoplatnému uzneseniu odvolacieho súdu nie je prípustné podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), uvedená námietka dovolateľa je preto nedôvodná.

Námietka dovolateľa, že súdy procesne pochybili v konaní o nariadenie predbežného opatrenia je neopodstatnená, keďže procesný postup odvolacieho súdu (ako aj súdu prvého stupňa) bol v súlade s ust. § 75 ods. 8 O. s. p., teda súdy svojím postupom odporcovi neodňali možnosť konať pred súdom v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

Námietky, ktoré dovolateľ uviedol v dovolaní, t.j. nepreukázanie úmyslu ukrátiť navrhovateľa a nepreukázanie vedomosti odporcu o tomto úmysle, sa týkajú veci samej a budú predmetom dokazovania v konaní o určenie neúčinnosti právneho úkonu (vo veci samej), nakoľko v konaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia sa dokazovanie nevykonáva (ako už bolo vyššie konštatované), pretože postačuje osvedčenie úmyslu dlžníka ukrátiť navrhovateľa ako veriteľa. Vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu odvolací súd považoval tento úmysel za osvedčený už samotným prevodom vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam zo strany dlžníka na odporcu, konaním ktorým nepochybne došlo k ukráteniu navrhovateľa, a to aj s poukazom na výšku jeho pohľadávky, nakoľko zvyšný majetok odporcu zrejme nebude postačovať na uspokojenie navrhovateľa v takom rozsahu, v akom by sa uspokojil z výťažku zo speňažených dotknutých nehnuteľností. Vyššie uvedené argumenty dovolateľa, ktorými odôvodňoval podané dovolanie, nezakladajú vadu konania podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p., a teda ani procesnú prípustnosť dovolania.

Uznesenie NS SR sp.zn. 5 MCdo 5/2011 (na ktoré poukazoval dovolateľ) nebolo pre rozhodnutie odvolacieho súdu záväzné v preskúmvanej veci, pretože sa týkalo posudzovania iných okolností prípadu ako v preskúmvanej veci.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia vady tvrdenej dovolateľom (§ 237 písm. písm. f/ O. s. p.), pričom nevyšli najavo ani iné procesné vady konania uvedené v ust. § 237 O. s. p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva ani z ustanovenia § 239 O. s. p., Najvyšší súd

Slovenskej republiky rozhodol tak, že dovolanie navrhovateľa odmietol podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., pretože dovolanie navrhovateľa bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je zo zákona procesne prípustné.

V dovolacom konaní úspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti odporcovi, ktorý úspech nemal (ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. I O. s. p.). Dovolací súd o náhrade trov dovolacieho konania nerozhodoval, pretože o náhrade týchto trov rozhodne súd prvého stupňa v rozhodnutí v zmysle ust. § 145 O. s. p..

Rozhodnutie prijal dovolací senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.